

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. Варна, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деница Добрева

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Деница Добрева Търговско дело № 20223100900061 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съдът съобрази следното:

Приети са за разглеждане обективно съединени иски от **"АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ" АД**, ЕИК 128001319 със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "Сребърна" № 16, представлявано от изпълнителните директори Г.К.З. и Х.М.М.,

1. съединен срещу ответници: **Й. И. Л.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: град Варна, улица „Прилеп“ № 1, вход „7“, етаж 2, ап.94 и **„ЕДИНСТВО 022“ АД**, ЕИК: 204446055, седалище и адрес на управление: град Варна, район „Приморски“, улица „Пенчо Славейков“ № 44, етаж № 2, апартамент № 4, представлявано от Изпълнителния директор Й. И. Л. **иск за обявяване на относителна недействителност на осн. чл. 135 ал. 1 ЗЗД** на възмездно разпореждане с права върху недвижим имот(сграда) затрудняващо възможност за принудително изпълнение на паричен дълг, представляващо внасяне на непарична вноска с учредителен акт и съгласие по чл. 73 ТЗ, вписани с вх. рег.№ 4046 от 24.02.2017 г., акт № 40, том: 9, дв. вх.р. 4053/24.02.2017г. при общо знание за дълга на длъжника и приобретателя, действали чрез едно и също лице

и 2. съединени срещу ответници **„ЕДИНСТВО 022“ АД**, ЕИК: 204446055, седалище и адрес на управление: град Варна, район „Приморски“, улица „Пенчо Славейков“ № 44, етаж № 2, апартамент № 4, представлявано от Изпълнителния директор Й. И. Л. и **„НЮ ГОЛДЪН ГЕЙТ“ ЕООД**, ЕИК: 204456409, седалище и адрес на управление: град Варна, район „Одесос“, улица „Овче Поле“ № 24, етаж № 5, апартамент № 11, представлявано от Управителя А.С.К., **искове за установяване на нищожност на осн. чл.26 ал.1 ЗЗД на договор за замяна на търговско предприятие с нот. заверени подписи и съдържание с рег. № 1758 и № 1759, том: 1, акт № 143 от 09.05.2017 г., сключен в противоречие с добрите нрави като размяна на имуществени престации със съществено нееквивалентни стойности, евентуално за обявяване на относителна недействителност на осн. чл. 135 ал. 2 вр. ал. 1 изр.последно ЗЗД) на прехвърлянето на недвижим имот, като част от търговско предприятие, заменено със същия договор, увреждащо същия кредитор на праводателя на заместителя като последващо разпореждане в полза на недобросъвестен приобретател при общо знание за увреждането поради свързаност с пряко родство на представител на приобретателя и член на управлението на прехвърлителя.**

Ищецът се позовава, че е кредитор за парично вземане на първия ответник въз основа на договор, сключен с наследодателя й. Чрез осъществяване на учредителен апорт в полза на втория ответник ищцата е извършила възмездно разпореждане с ликвидно имущество, затрудняващо възможността за принудително изпълнение, при твърдения за общо знание за дълга на длъжника и приобретателя, действали чрез едно и също лице. Ищецът твърди, че при учредяването на ново акционерно дружество с апорт, вносителката е знаела за съществуването на дълга на наследодателя си, поради вече отправено изрично искане за приемане на наследство именно по повод претенция за плащане на просрочените кредитни задължения. Сочи, че с прехвърляне на необхваната от ипотечни права новопостроена сграда, вече възникнала в завършен вид, макар и невъведена в експлоатация, обема на ликвидните активи, получени от наследството на длъжника значително е намалял и това затруднява събирането на вече присъденото парично задължение. Счита, че обективно увреждащия характер на това едностранно волеизявление е станало известно и на другия акционер, участвал в учредяването и член на съвета на директорите Д.К., който бил син на договарялата замяната А.К..

Сочи се, че непосредствено след учредяване на ответника „Единство 022“ АД е извършено прехвърляне на търговското му предприятие с договор за замяна на търговско предприятие, сключен с нот. заверени подписи с рег. № 1758 от 09.05.2017 г. и удостоверено съдържание рег. № 1759, том: 1, акт № 143 от 09.05.2017 г. в полза на ответника „НЮ ГОЛДЪН ГЕЙТ“ ЕООД. С тази сделка се твърди да е извършено договаряне в противоречие с добрите нрави чрез размяна на имуществени престации със съществено нееквивалентни стойности. Сочи, че като част от предприятието на новото дружество, процесният имот е съхранил стойността си, оценена по повод апортирането му като вече напълно завършена, но невъведена в експлоатация жилищна сграда едновременно с терена и тази стойност многократно надхвърля получената срещу цялото предприятие стойност на движимите вещи до степен на съзнателно нарушение на справедливо договаряне на еквивалентни възмездни престации на заменителите. Позицията се на оповестени в ТРРЮЛНЦ декларации за липса на извършена търговска дейност на двете дружества в периода от учредяване на АД и от придобиване на движимите вещи до договорената замяна.

Евентуално се позовава на относителна недействителност на договора за замяна като увреждащ ищеца -кредитор с парично вземане по банков кредит при твърдения за наличие на общо знание за увреждането поради свързаност с пряко родство на представител на приобретателя и член на управлението на прехвърлителя. Твърди, че тази пряка родствена връзка предполага близки контакти, достатъчни за възникване на знание и в лицето на едноличния собственик на последващия приобретател за обстоятелствата по увреждането на интересите на кредитора с разпорежданията на акционера Л., действала със знание за наличие на наследствен неудовлетворен паричен дълг. Позицията се и на нетипични за търговския обмен отношения между заменителите, индициращи съгласувано укриване на актива: обявяване на занижена стойност на сделката, липсата на обявени годишни отчети, сравнително кратък период след приемане на наследството до организирането на верига от прехвърляния, липса на обявяване пред данъчни власти на придобиването на активите както от първото, така и от второто дружество - нов собственик на предприятието. По същество ищецът се позовава целенасочено реализирана конструкция от сделки, осъществени за осуетяване възможността на банката за удовлетворяване. Акцентира, че знанието за увреждане при извършване на апорта не подлежи на доказване, тъй като дружеството не е съществувало в правния мир.

Ответниците оспорват съзнателното увреждане на кредитора както с първото разпореждане, така и с последващото разпореждане, като насрещно сочат, че към момента на договарянето дългът на този кредитор е бил отречен с валидно и стабилно арбитражно решение, постановено след предприета защита именно срещу претенция на банката срещу наследниците на кредитополучателя. Счита, че към този момент личен дълг на Л. не е съществувал, респективно и увреждане на кредитора не е извършено.

Евентуално сочат, че Л. не е знаела за своето задължение, а договарящият замяната на предприятието приобретател не е можел добросъвестно да узнае за каквито и да са претенции на банката, заявила искането за издаване на заповед срещу приел наследството длъжник след приключване на това договаряне. В тази връзка се оспорва както недоказаното родство между Каракашеви, така и презумптивното знание на обстоятелства поради общуване на близки роднини, тъй като в договарянето на замяната са участвали юридически, а не физически лица, а позицията на Каракашев в управлението на праводателя (миноритарен акционер с по-малко от 0.1% от капитала и член в СД без представителни правомощия) не предполага възможност за въздействие върху знанието и волята на договарящите се.

Отделно се оспорват доводите за стойностите на разменените престации при замяната на предприятието, като насрещно, макар и бланкетно, ответниците сочат, че прехвърлената съвкупност не се изчерпва с придобити при учредяване недвижими имоти (активи), но са налице и пасиви, чиято стойност може да не е известна към момента на договарянето, както и че балансовата стойност на предприятието не е еднаква с възможните пазарни предложения, отчитащи значително повишен икономически риск от придобиване на незавършено строителство (опасност от скрити недостатъци и обективни пречки за въвеждане на обекта в експлоатация). Оспорва се възникването на сградата като довършен обект преди 2012г., но този факт няма самостоятелно значение извън остойностяването на актива, като елемент от прехвърлената съвкупност. Оспорва се и обявената пазарна стойност на насрещно заменените движими вещи, като бланкетно (без конкретно твърдение за прикрита действително уговорена цена), насрещно се сочи симулативно обявяване на привидно по-ниска цена на индивидуализирани вещи, с цел ограничаване на разходите по сделката.

Ответниците ангажират подробни писмени бележки. Сочи, че към датата на сключване на договора за прехвърляне на търговско предприятие ответникът Й. Л. е нямала знание за увреждане на кредитора, тъй като искът на последния срещу нея е бил отхвърлен. Банката е подала заявление по чл. 417 от ГПК срещу Л. едва шест месеца след вписване на учредителния апорт. Поземленият имот с идентификатор 10135.2515.474, включен в търговското предприятие на „Единство 022“ ЕООД понастоящем не е собственост на приобретателя „Ню Голдън Гейт“ ЕООД, тъй като е придобит от трето лице на публична продажба. Сградата не е била завършена в груб строеж към датата на сключване на договора за кредит. Поддържа, че тъй като банката не е страна по договора за замяна, то се явява лишена от правен интерес да се позовава на нищожност на сделката поради противоречие с добрите нрави. Възраженията срещу еквивалентността на престациите по договора за замяна изразяват върху теза, че така нееквивалентност предполага една от престациите практически да е нулева. Акцентира и че пазарната стойност на предприятието не може да се приравни на балансовата, а при отчитане пазарната стойност следва да се съобрази, че „Ню Голдън Гейт“ ЕООД отговаря до размера на цената на поземления имот за задължението, обезпечено с ипотека. С тази стойност следва да се увеличи пасива. При преценка относно цената на сградата, счита, че не може същата да се разглежда отделно от дворното място. Относно сделки със застроено дворно място не са налице пазарни аналози. Пзовава се на ТР 2/2017г, с което е дадено тълкуване, че за да се обявят за недействителни поредица от увреждащи сделки по реда на чл. 135, ал. 1 от ЗЗД, следва да са налице предпоставките за уважаване на иска и по отношение на последния приобретател. Ако условието не е изпълнено, искът следва да се отхвърли, дори и да се установи недействителност на междинните сделки. Родствената връзка „Ню Голдън Гейт“ ЕООД между акционер в „Единство 022“ АД и член на съвета на директорите на „Ню Голдън Гейт“ ЕООД не е достатъчна за да обоснове доказаност на фактическия състав на чл. 135, ал. 3 от ЗЗД, след като към датата на сделката вземанията на кредитора не са възникнали, още повече Каракашев е миноритарен акционер в „Единство 022“ АД, притежаващ 0,1% от капитала. Евентуално счита, че недействителността на апорта не би засегнала договора за замяна, тъй като е сключен преди вписване на исковата молба за обявяване за относително недействителен на учредителния апорт.

Предварителните въпроси, възраженията по допустимостта на иска и обосновка за разглеждане на делото в закрито заседание, са били разрешени в нарочно определение № 1136/23.07.2022г. и писмен доклад, в който са изложени мотивите на съда относно окончателната правна квалификация на претенциите, както и по-подробно изложение относно допустимостта на исковете. Всички възражения срещу допустимостта на иска, които се поддържат и в писмената защита на ответниците са вече подробно обсъдени, единствено съдът намира за необходимо да добави относно възражението с писмената защита за липса на интерес на кредитора да атакува действителността на договора за замяна на търговско предприятие, сключен между трети лица, които не са му длъжници, че с ТР 7/2020 на ОСГТК на ВКС изрично е допусната възможността трето за правоотношението лице да се позовава на нищожност, като страните по договора се явяват задължителни необходими другари. Съдът намира, че интересът на ищеца от иска за нищожност се покрива от възможността при уважен павлов иск чрез позоваване на нищожността на последващата разпоредителна сделката, да изключи нейното вещно-прехвърлителното действие с цел да се удовлетвори от имуществото, което с оглед уважения иск по чл. 135, ал.1 ЗЗД по отношение на този кредитор би се намирало в патримониума на длъжника му.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и по вътрешно убеждение, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Възникването на правото по чл. 135 ЗЗД се обуславя от кумулативното наличие на три предпоставки - 1) ищецът да има качеството на кредитор; 2) действието, чиято относителна недействителност се претендира да има характер на увреждащо по отношение на кредитора; 3) длъжникът и лицето, с което е договарял, да са знаели за увреждането, в случай, че не е налице предвидената в чл. 135, ал.1 и ал.2 от ЗЗД презумпция за знание.

По първата предпоставка:

Между страните са безспорни обстоятелствата, че на 17.04.2008 г. ищцовата банка договорила с кредитополучател И.Й.Л. кредит „Жилище“ № 29692, като му предоставила срещу лихва главница в размер на 140 000 лева. Задължението за връщане на кредита било обезпечено с Договор за учредяване на ипотека върху недвижим имот(вписан с Нотариален акт № 110, том: IX, дело: 8048, вх.рег. № 10722 от 22.04.2008 год. на СВ), представляващ поземлен имот №474 по плана на СО Ален мак, без да са посочени права на кредитора и върху бъдеща или вече довършена в груб вид новострояща се жилищна сграда в този имот.

След смъртта на кредитополучателя на 13.05.2012г. и вписване на отказ на другия наследник, в нарочно производство по реда на чл.51 от ЗН (ч.гр.дело № 11705/2016 г. на Районен съд - град Варна) по искане на кредитора в хода на предприети опити за присъждане на вече дължими просрочени вноски, И. И. Л. приела наследството с изявление, вписано под № 399 от 2016 г.

Банката предявила първоначално осъдителна претенция по т.д.№ 642 от 2013 год. на Окръжен съд - град Варна, което било прекратено поради отвод за договорена арбитражна клауза. Сезирият по ВАД № 416 от 2014 г. арбитражен съд при БТПП постановил валидно отхвърлително решение на **12.XI.2015 г.**, преди въвеждане на неарбитраруемост на потребителските спорове(констатирано по повод искане за отмяната му в определение № 141/29.05.2018 г. по т. д. № 1248/2018 г., на ВКС, 1т.о.), но и преди вписването на приемането на наследството от ответницата Л..

В последствие, на **31.08.2017г.** банката поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение срещу вече легитимиран единствен правопреемник, а след като получила Заповед № 7214/01.09.2017 год. и изпълнителен лист по ЧГД № 13021 от 2017 г. на ВРС, насочила принудително изпълнение срещу ипотекирания имот (възбранен с вписване по партидата на приобретател ЕДИНСТВО 022 АД) и описан на 22.01.2018г като терен на

длъжника, застроен със сграда, притежание на трето незадължено лице. Изпълнението върху терена е приключило с постановление за възлагане на имота на купувача А.К., заплатила цена от 48 102.52лв, вписано на 05.04.2019г.

След оспорване на издадената заповед с възражение от Л., с влязло в сила на 21.10.2020 г. (недопуснато до касация) Решение № 217/ 15.10.2019 год. по възз.т.дело № 309 от 2019 год. на ВАпС, са установени дължимите по необслужения кредит суми: главница в размер на 122 962,84 лева, ведно със законна лихва, считано от 31.08.2017 год., както и мораторна неустойка в размер на 5 502,26 лева за периода 17.05.2012 год. до 30.08.2017 год.

С оглед на тези данни съдът приема, че към дата на извършване на първата разпоредителна сделка- учредителен апорт на процесния имот 02.02. 2017г. ищцовата банка е имала качеството на кредитор спрямо ответницата Й. Л. за задължения, придобити по нея по силата на наследствено правоприемство.

Кредитор по смисъла на чл. 135 ЗЗД е всяко лице, титуляр на парично или непарично вземане. Кредиторовото качество възниква по силата на правоотношението, пораждащо правата за носителя им, а не с влизане в сила на съдебното решение, което ги установява. В случая не е било спорно, че между наследодателя на Й. Л. и “Алианс Банк България” АД е възникнало валидно облигационно правоотношение по договор за кредит „Жилище” № 2969217.04.2008г. Със смъртта на кредитополучателя договорът не се е прекратил, а е запазил действието си по отношение на наследниците, като универсални правоприемници на кредитополучателя съобразно на квотата им в наследството, съгл. чл. 60 от ЗН. Независимо от това кога е извършено приемане на наследството, приемането поражда действие с обратна сила от датата на откриването му (чл. 48 от ЗН). Правата на ищеца спрямо Л., възникнали по договора за кредит, сключен с наследодателя й са установени с влязло в сила решение по възз. т.д №309/2019г. на ВАпС след отмяна на решение по т.д №1731/2017г. по описан ВОС, образувано за установяване съществуването на оспорена заповед за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 13021/2017 по описа на ВРС. Допълнително ищецът е удостоверил, че притезанието, за което се е снабдил с изпълнителен лист по ч.гр.д. № 13021/2017 по описа на ВРС е останало неудовлетворено - удостоверение, издадено от ЧСИ Даниела Петрова Якова/ л.32/ за размера на неудовлетвореното вземане към 17.01. 2022г.

Няма спор, че след приемането на наследството на задължения кредитополучател(с изявление пред съда на 25.11.2016 год. в охранителното производство по ЧГД № 11705/2016 год.) Й. И. Л. е участвала заедно с Д.Г.К.К.в в учредяване на акционерно дружество с фирма “Единство 022” АД, ЕИК: ЕИК: 204446055, като на учредителното събрание на **02.02.2017** год. е записала 2 000 акции от общо 2002 издадени от дружеството, като е заявила покриването им с непарична вноска с недвижим имот, оценен от експерти по реда на чл. 72 ТЗ на 200 000лв. Предоставените от учредителя на новоучредяваното дружество права са индивидуализирани като придобити по наследство права на собственика върху терена(идентичен с впоследствие продадения ипотекиран поземлен имот) и реализирано приживе до акт обр.15/23.01.2012г. по разрешение за строеж строителство на невъведена в експлоатация жилищна сграда - самостоятелен обект на собственост с идентификатор 10135.2515.474.3, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД — 18-92 от 14.10.2008 год. на Изпълнителния директор на АГКК, находящ се в град Варна, община Варна, област Варна, район „Приморски”, селищно образувание „Ален Мак”, разположена в поземлен имот с идентификатор 10135.2515.474, със застроена площ от 151 кв.м., брой етажи два, с предназначение: жилищна сграда – еднофамилна.

По втория елемент от фактическия състав на иска с пр. осн. Чл. 135,ал. 2 от ЗЗД, свързан с увреждащия характер на сделките следва да се отбележи трайното разбиране на съдебната практика, че увреждащо кредитора действие е всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, които биха осуетили или затруднили осъществяването на правата на кредитора спрямо длъжника. - Решение № 45/01.06.2011г. по гр.д.№ 450/10г. на III гр.о. и др. Апортът в акционерното дружество представлява правно

действие по смисъл на чл. 135, ал.1 от ЗЗД- сделка с вещно- транслативен ефект, при която имуществото предмет на непаричната вноса излиза от патримониума на длъжника и става собственост на дружеството, в чийто капитал се внася. Собствеността се придобива с възникване на дружеството(тоест с вписването му съгл. чл. 67 от ТЗ), а срещу апортът извършилият разпореждането получава дял от капитала на дружеството. При апортиране на недвижим имот в новоучредено дружество длъжникът се лишава от собствеността върху имуществото си, предназначено за общо удовлетворение на кредиторите му съгл. чл. 133 от ЗЗД, срещу което разпорежда получава акции. Стойността на акциите, обаче зависи от имущественото състояние и пазарното поведение на дружеството, в чийто капитал се внася. В практиката се приема, че тъй като имуществото на дружеството е динамична величини, принудително изпълнение върху акции е трудно осъществимо сравнение с това върху отчуждения чрез апорт недвижим имот. Решение № 122 от 21.07.2016 г. на ВКС по т. д. № 3484/2014 г., II т. о., ТК. Следователно разпореждането чрез апорт има увреждащ общото обезпечение на кредиторите характер.

Относно знанието за увреждане, което по съществото си се покрива със знанието за съществуващ неудовлетворен дълг, съдът приема, че ответницата Й. Л. имала субективна представа за поетия от наследодателя й дълг спрямо банката преди датата на извършване на апорта в едновременно учреденото дружество "Единство 022" АД -02.02.2017г. Преди да се снабди с изпълнителен лист по ч.гр.д. №13021/2017г. по описа на ВРС, по искова молба на "Алианс Банк България" АД срещу Й. Л. е образувано т.д. № 642/2013г. по описа на ВОС, с която подробно са изложени клаузите на договора за кредит „Жилище" № 29692, като самият документ е представен в копие за ответника, както и му е връчен. Макар производството по т.д. № 642/2013г. да е прекратено, поради неподведомственост на спора, това обстоятелство не може да заличи възникналите у ответника по това дело представи относно съществуващия дълг на наследодателя й. Със знание, че наследството е обременено и със задълженията, възникнали по силата на процесния договор за кредит, Й. Л. е извършила изрично приемане на наследството на 25.11.2016г. Както се посочи по-горе ефектът на приемането е породил действието си с обратна сила, считано от датата на откриване на наследството-13.05.2012г. Отхвърлянето на първоначално предявения срещу Л. иск на банката с решение от 12.11.2015г. по арбитражно дело № 416/2014г. по описа на Арбитражния съд при БТПП не се отразява върху направения извод за знанието на ответница. Видно от мотивите на арбитражното решение (приложено с мотивите по т.д. № 1731/2017г. по описа на ВОС) претенцията срещу Й. Л. е отхвърлена не по съображения, свързани с възникването и съществуването на правото на кредитора, а поради липса на материална легитимация на ответника - неприел открито наследство и но и загубил още правото да го приеме. С приемането на наследството обаче за Й. Л. е възникнало съответното качество, което я легитимира със задълженията на наследодателя й. С оглед на изложеното следва да се отхвърли с категоричност довода на този ответник, че към датата на извършване на атакуваното разпоредително действие, не е знаела за съществуващ дълг.

Наличието на знание трето лице съдоговорител за увреждането на кредитора е необходимо, когато увреждащото действие е възмездно, независимо дали се касае за едностранен или двустранен договор. Учредителният апорт няма договорен характер. В практиката се приема, че когато учредителният апорт се извършва чрез вземане на решение за учредяване на АД съгласно разпоредбите на чл. 163, ал. 3 и чл. 165 от ТЗ, той има характер на многостранна сделка решение, тъй като е налице волеизявление на учредителите, което не насочено за пораждаване на насрещни права и задължения, а към постигане на определен правен резултат – учредяване на търговско дружество. На следващо място апортът в акционерно дружество представлява особен вид отчуждаване на вещь с транслативен ефект, който се осъществява с оглед участието на вносителя в акционерно дружество. В този смисъл когато апортът се извършва преди дружеството да е учредено, фактическият състав на учредяването съгл. чл. 73, ал.4 от ТЗ не е завършил, поради което фактическият състав на придобиването завършва едва с възникването на дружеството с неговото вписване- чл. 67 от ТЗ, следователно не

налице правен субект, чието знание да е релевантно. При вземане на решение по чл. 163, ал. 3 ТЗ за учредяване на дружеството, в чиито капитал се извършва непарична вноска, изразеното от учредителите – акционери съгласие не представлява договаряне по смисъла на чл. 135, ал.1, изр. 2 от ЗЗД, тъй като акционерите не са насрещни страни и между тях не се създават насрещни права и задължения. Знание на акционерите по чл. 135, ал.1, изр. 2 от ЗЗД също е ирелевантно, тъй като насочването на изпълнението срещу апортираното имущество се търпи от новоучреденото акционерно дружество, но не и от неговите акционери./ Решение №122/21.07.2016г. по т.д. № 3848/2014г. на ВКС, 2-ро ТО/.

Предвид изложеното се налага изводът, че при предявен иск за обявяване за недействителен спрямо кредитора на изпълнен учредителен апорт не е необходимо установяване на знание за увреждане на кредитора нито от страна на дружеството в процес на учредяване, нито от останалите учредители.

С оглед на тези констатации, следва да се приеме, че ищецът е доказал предпоставките, изграждащи правото му да се обяви за относително недействително спрямо него внасянето на непарична вноска с учредителен акт и съгласие по чл. 73 ТЗ, вписани с вх. рег.№ 4046 от 24.02.2017 г., акт № 40, том: 9,, дв. вх.р. 4053/24.02.2017г.

По иска с правно основание чл.26, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно трайно установената съдебна практика нееквивалентността на насрещните престации по един двустранен възмезден договор, може да съставлява накръняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал.1, пред. 3 от ЗЗД. При преценка за съответствие на сделката с добросъвестността при договарянето следва да се държи сметка от една страна за баланса между свободата на договаряне на страните, които по собствена воля могат да определят съдържанието на насрещните престации, а от друга страна за справедливостта като обществено правна категория, ограничаваща свободата на договаряне. В този смисъл, накръняване на добрите нрави е налице единствено при прекриване на разумната граница на свободата на договаряне, или при такава съществена нееквивалентност на насрещните престации, при която практически една от тях липсва. Преценката за това не се ограничава единствено до сравняване по размер на насрещните престации по договора, а обхваща и всички останали обстоятелства, установени по делото във всеки един конкретен случай, които са от значение за изясняване на действителните отношения между страните, включително – техните мотиви да сключат договора именно при значителна неравностойност на насрещните престации по него. Решение № 241 от 15.01.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3796/2019 г., IV г. о., ГК. За явно нееквивалентни в практиката се приемат престации, различаващи се по стойност двадесет пъти (решение № 615 от 15.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1208/2009 г. на III Г. О. на ВКС) двадесет и осем пъти (решение 119 от 22.03.2011 г. по гр. д. № 485 по описа за 2010 г. на I Г. О) и повече- Решение № 158 от 5.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 493/2021 г., IV г. о., ГК. Отречена е нееквивалентност при петкратна разлика в цената на двете престации - Решение № 128 от 17.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3170/2017 г., I г. о., ГК

В случая не е спорно, че непосредствено след учредяване на „ЕДИНСТВО 022“ АД между същото, представлявано от Й. И. Л. „НЮ ГОЛДЪН ГЕЙТ“ ЕООД, ЕИК: 204456409 е сключен договор с с рег. № 1758 от 09.05.2017 г. за удостоверяване на подписите и с рег. № 1759, том: 1, акт № 143 от 09.05.2017 г. за удостоверяване на съдържанието на Нотариус Борис Василев договор, замяна на цялото търговско предприятие (включващо и правото на собственост върху апортираната сграда) срещу изрично индивидуализирани движими вещи, а именно: ХЛАДИЛНИК, марка „СМЕГ“, 0204299, KSE605X, сериен № 0204299, ТЕЛЕВИЗОР с марка „САМСУНГ“, модел LCD TV SMSUNG 3D UE - 48N6400, сериен номер ZCPF3SGG102436 и ТРАПЕЗНА МАСА, дървена, цвят „тъмно кафяв“ с размери 1400/800, на сборна стойност 2 151 лева. При договарянето на тази замяна, съгласието на дружеството приобретател е заявено от управляващия едноличен собственик А.С.К..

От заключението на допуснатата съдебно оценителна експертиза и обясненията

на вещото лице Д. С. в съдебно заседание се установява, че стойността на заменените движими вещи ХЛАДИЛНИК, марка „СМЕГ“, 0204299, KSE605X, сериен № 0204299, ТЕЛЕВИЗОР с марка „САМСУНГ“, модел LCD TV SMSUNG 3D UE - 48H6400, сериен номер ZCPF3SGG102436 и ТРАПЕЗНА МАСА, дървена, цвят „тъмно кафяв“ с размери 1400/800 към 09.05.2017 г. възлизат на 4450 лева. Стойността на търговското предприятие на „ЕДИНСТВО 022“ АД към същата дата съвпада с балансовата стойност на активите на предприятието, изчерпващи се с процесната сграда (предмет на оспорената сделка по иска с пр. осн. чл. 135, ал. 1 от ЗЗД), терена, върху който банката е има учредена ипотека) и налични парични средства в размер на 200 лева. При изготвяне на оценката вещото лице не отчело, че върху актив на предприятието – дворното място, върху което е построена сградата има учредено обезпечение. Съдът намира, че в случая заключението на вещото лице в тази част не може да се постави под съмнение. Търговското предприятие по смисъла на чл. 15, ал. 1 от ТЗ представлява съвкупност от права, задължения и фактически отношения. Доколкото ответниците не са се позовали на задължения на предприятието и фактически отношения, които могат да бъдат оценени, следва да се оценят само прехвърлените права, с които в случая се изчерпват със сградата, терена, върху който е построена и парични средства.

Съгл. т. 4 от СС 16 за оценка на дълготрайни материални активи всеки актив се оценява по цената на придобиване – покупна цена и преки разходи за придобиването. След първоначалното признаване като актив всеки отделен дълготраен материален актив следва да се отчита по цена на придобиване, намалена с начислените амортизации и натрупаната загуба от обезценка (т. 7.1 от СС). Учреденото върху имота, представляващ ДМА обезпечение за дълг на трето за предприятието лице не може да послужи за намаляване на балансовата стойност на актива, а оттам и на предприятието. Придобилото предприятието ответник „НЮ ГОЛДЪН ГЕЙТ“ ЕООД не се е позовало на основание за намаляване на придобивната стойност на актива, поради което балансовата стойност следва да се счита за равна на нея. Възраженията, на които е акцентирано в писмените бележки – че не може да се даде се изготви адекватна оценка на сградата отделно от земята, са без значение в случая. За да даде заключение за стойността на предприятието, вещото лице е оценило терена и сградата като общ имот, тъй по този начин е извършена апорт в капитала на придобитото търговско предприятие. Цената на придобиване съвпада с оценката на оценителите по реда на чл. 72, ал. 2 от ТЗ, като с оглед на краткия период между апорта (02.02.2017 год.) и с договора за замяна на търговско предприятие (09.05.2017 г.) няма основание да се предполага съществена промяна в цената. По-късното разпореждане с активи от търговското предприятие няма отношение към преценката за еквивалентността на престациите по договора за замяна.

С оглед на горното съдът съображава, че търговското предприятие на стойност 200 200 лева е заменено срещу движими вещи на обща стойност 4450 лева, тоест срещу цена четиридесет и четири пъти по-ниска. Налице е класически пример за правно нетърпима нееквивалентност на престациите, водеща до нищожност на разпоредителната сделка.

Предвид стойността на заменените престации и наличие на данни за свързаност между член на съвета на директорите на заменителя „ЕДИНСТВО 022“ АД Д.К. и управителя и едноличен собственик на капитала на заменителя „НЮ ГОЛДЪН ГЕЙТ“ ЕООД -А.К., съдът намира че са налице съвкупността от данни сочещи, че единствен мотив за извършване на сделката е не разпореждането, съответно придобиването на търговско предприятие, а осуетяването на възможността ищцовия кредитор да се удовлетвори от имуществото на своя длъжник след успешно провеждане на павловия иск.

По изложените съображения предявените главни иски са основателни и следва да се уважат. Поради несбъждане на вътрешнопроцесуалното условие за разглеждане на евентуалния иск за прогласяване на относителна недействителност на договора за замяна, съдът не пристъпва към разглеждането.

С оглед изхода от спора:

С оглед изхода от спора на осн. чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 от ГПК, в полза на ищеца се следват разноските по делото. Съдът определя на страна юрисконсултско възнаграждение в 460 лева по всеки иск на осн. чл. 25, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26а от НПП при съобразяване на цената на иска, броя на проведените съдебни заседания и процесуалната активност на представителя. По иска с правно основание чл. 135, ал. 1 от ЗЗД в тежест на ответниците Й. Л. и "Единство 022" АД следва да се възложат разноски за държавна такса (8000 лева), юк. възнаграждение (460 лева) и половината от останалите разноски за вещи лица и съд. удостоверения или 336,5 лева. По иска с правно основание чл. 26, ал. от ЗЗД в тежест на ответниците "Единство 022" АД и „НЮ ГОЛДЪН ГЕЙТ" ЕООД следва да се възложат разноски за държавна такса (1037,67 лева), юк. възнаграждение (460 лева) и половината от останалите разноски за вещи лица и съд. удостоверения или 336,5 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за относително недействителен по отношение на "АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ" АД, ЕИК 128001319 със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "Сребърна" № 16 възмездно разпореждане с недвижим имот ЖИЛИЩНА СГРАДА с идентификатор 10135.2515.474.3, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед No РД — 18 - 92 от 14.10.2008 год, със застроена площ от 151 кв.м., два етажа, разположена в ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 10135.2515.474, находящ се в град Варна, община Варна, област Варна, район „Приморски", селищно образувание „Ален Мак", с площ от 801 кв.м., извършено от чрез внасяне на непарична вноска с учредителен акт и съгласие по чл. 73 ТЗ, вписан с вх. рег. № 4046 от 24.02.2017 г., акт № 40, том: 9, , дв. вх.р. 4053/24.02.2017г., от **Й. И. Л.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: град Варна, улица „Прилеп" № 1, вход „7", етаж 2, ап.94 в полза на „ЕДИНСТВО 022" АД, ЕИК: 204446055, седалище и адрес на управление: град Варна, район „Приморски", улица „Пенчо Славейков" № 44, етаж № 2, апартамент № 4, на осн. чл. 135, ал. 1 от ЗЗД.

ОБЯВЯВА за нищожен по иска на "АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ" АД, ЕИК 128001319 със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "Сребърна" № 16 срещу „ЕДИНСТВО 022" АД, ЕИК: 204446055, седалище и адрес на управление: град Варна, район „Приморски", улица „Пенчо Славейков" № 44, етаж № 2, апартамент № 4, представлявано от Изпълнителния директор Й. И. Л. и „НЮ ГОЛДЪН ГЕЙТ" ЕООД, ЕИК: 204456409, седалище и адрес на управление: град Варна, район „Одесос", улица „Овче Поле" № 24, етаж № 5, апартамент № 11, представлявано от Управителя А.С.К. договор за замяна на търговско предприятие с нот. заверени подписи и съдържание с рег. № 1758 и № 1759, том: 1, акт № 143 от 09.05.2017 г., като сключен в противоречие с добрите нрави, на осн. чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, на осн. чл. 26, ал. 1, предл.3 от ЗЗД.

ОСЪЖДА **Й. И. Л.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: град Варна, улица „Прилеп" № 1, вход „7", етаж 2, ап.94 и „ЕДИНСТВО 022" АД, ЕИК: 204446055, седалище и адрес на управление: град Варна, район „Приморски", улица „Пенчо Славейков" № 44, етаж № 2, апартамент № 4 **ДА ЗАПЛАТЯТ** на "АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ" АД, ЕИК 128001319 със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "Сребърна" № 16 сумата от **8796,50 лева**, представляваща разноски за държавна такса, юк. възнаграждение, експертиза, удостоверения и заверени преписи, на осн.чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА „ЕДИНСТВО 022" АД, ЕИК: 204446055, седалище и адрес на управление: град Варна, район „Приморски", улица „Пенчо Славейков" № 44, етаж № 2,

апартамент № 4 и „НЮ ГОЛДЪН ГЕЙТ" ЕООД, ЕИК: 204456409, седалище и адрес на управление: град Варна, район „Одесос", улица „Овче Поле" № 24, етаж № 5, апартамент № 11, представлявано от Управителя А.С.К. ДА ЗАПЛАТЯТ н а "АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ" АД, ЕИК 128001319 със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "Сребърна" № 16 сумата от **1834,17 лева**, представляваща разноски за държавна такса, юк. възнаграждение, експертиза, удостоверения и заверени преписи, на осн.чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщението пред Варненски апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____